

ГОЛОС УКРАЇНИ

Влада — Радам!

Газета Верховної Ради України

◆ № 42 [292] ◆ Субота, 7 березня 1992 року ◆

Ціна 30 коп.

Зі святом, жінки!

Дорогі наші жінки! Сердечно вітаю та поздоровлю вас зі святом весни, кохання, кохання — з днем 8 Березня.

Ваш природний та одичний дар милосердя та людяності, ваша чарівність — це наші спільні багатства і надбання, це наші радість, надії і порятунки.

У складні часи нашого сьогодення — першої незалежної весни України, що відбудеться, — чи не найдорожчим внеском у подолання труднощів є ваші доброту і терпіння, стараність, та сумлінна праця, стійкість під тиском нелегких жіночих турбот.

Тепло і ласка сердець жінок — матері, дружини, коханки, їх ніжна усмішка допомагає усім негараздам нашого життя.

Низький вам уклін і щира подяка за вашу нейлюдишню місію на Землі — давати життя та боронити його від усіх лих. Ви гідні високого пошанування. Нехай щастить вам завжди, нехай ніколи не зрадить вас доля, нехай ваше обличчя завжди буде осяяне ладною, чарівною усмішкою.

З глибокою повагою

Л. ІРВАНЧУК

ЖІНКАМ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ

Дорогі жінки! Сьогоднішній день — Міжнародний жіночий день 8 Березня — нашім спільним весняним святом.

Неотомію є ваша турбота про сім'ю і дітей, про благополуччя держави і всієї планети. Жіноче материнське серце — одна з невіддільних моральних опор у житті суспільства. Саме жінки творять найкращіше, найвеличніше — утверджують у нашому житті згоду і волю. Одайний потяг жінок до милосердя, туги людяності і чарівності по праву можна віднести до тих пси-

хологічних факторів, які допомагають усім нам у розбудові нової незалежної демократичної України. Ми адячі вам за це.

Сьогодні материнське серце тривожить здійснювати глибокі перетворення в суспільно-політичному житті, ми не змогли уникнути кризових явищ в економіці. А це призводить до загострення багатьох соціальних проблем, основних, найбільш болючих татар яких ападає на жіночу долю.

Становище жінок в суспільстві є показником рівня його прогресу. Верховна Рада у

своїй роботі виходить з необхідності істотної зміни державної політики і громадської думки щодо становища жінок в новій Україні. Основною метою є підвищення соціального статусу жінки, сприяння розквітку її особистості шляхом створення рівних можливостей для реалізації інтересів, здібностей у будь-якій сфері суспільного життя. Отже, йдеться про законодавче, правове забезпечення рівної політики щодо жінок, нової державної програми соціального захисту народу України.

Усе анське в людині — від жинки. Тисячі разів молені слова, але від цього не мирне закладення в них велика істина. Жінка для життя, ласки, згрієлас, допомагає, зроби перші кроки... Вона порядниця і захисниця. Предмет обожнювання і поклоніння. Щастя, Натянення. Слово Матері, ви талисман, оберігас нас від зла і напастей, провідною зіркою добра веде нас життєвим шляхом.

Миру, добра, здоров'я і щастя вам, любі наші жінки!

Верховна Рада України

Читайте в номері

9 березня —
день народження
Тараса Шевченка

12

13

Олена ТЕЛІГА:

ПАРТАЧІ ЖИТТЯ

14

З ХРЕСТОМ,

БЕЗ МЕЧА І... БЕЗ ТАНТУ

На жаль, примирення
изд англіями не відбува-
ся. Могої знову роз'єдна-
ли між нас.

У наступному

випису

ВІЙСЬКОВИЙ
КОРЕСПОНДЕНТ УПА
Протоколю допиту
Павла Малашук

РЕЗИДЕНТ
П. Крамчук
голови Ради ветеранів
України генерала армії
І. Герасимов. Відбу-
лась розмова, в ході
якої було обговорено
питання посилення со-
ціального захисту ветера-
нів війни, праці і Зброй-
них Сил, активізації ді-
яльності ветеранських
організацій України.

Л. Крамчук сказав,
що він, як Президент, і
уряд України робити-
муть все можливе, щоб
забезпечити гідне життя
людям ствершого поко-
ління.

Прецедент

МИ ВІДЧУЛИ СЕБЕ ДІТЬМИ НИЖНЬОЇ МАТЕРІ

Мені пощастило взяти участь у конгресі українців, які живуть у республіках колишнього Союзу. Про свої враження від нього і про деякі найважливіші проблеми написав у газету «Известия», але там його листа так і не надрукували. Мабуть, не згодні зі мною в редакції. Тому я звертаюся із своїми думками до наших газет.

Те, що Україна покликала нас у Київ на конгрес, багато про що говорить. У кожного з нас там складалося відчуття, що маємо і працюємо на нереальних базисі, але ж душою з нами. Ми — це українці з Камчатки, Сахаліну, Владивостока, Якутська, Магадана.

Під час конгресу мова йшла про відродження української культури. Із акраїнами акраїнами якої ми мали чудову нагоду познайомитися на концерті в Паладі культурі «Україна». Пісні, танці з посмішками на обличчях виконавців і слізи на очах у делегатів. Адже на чужині ми не знаємо і не відомо, що на батьківщині є такі мистецькі перлини. Нам було запропоновано стільки цікавих рідного мовою, стільки значних і сучасних, що за все своє життя ми такого не бачили... Я впевнений, що культура, національні традиції на батьківщині, які б політики не були при владі, мистичним паростками, невідомими ні на що, повертаються у життя і роблять Україну. Це відбувається не залежно від політичного режиму, який є в Україні. Яго єдиний, іша, це праця для нашої мови, є націоналізм.

Але об'єднання залишається ті, хто мешкає за межами своєї батьківщини. І Україна залишає за собою велику проблему. Дуже велику тривогу викликає північність державних структур колишнього Союзу у відношенні до культурних потреб національних меншин, кадані можливостей для видавництва рідною мовою, випуску телевізійних програм для українців, розширення бібліотечного фонду тощо.

А якщо такі проблеми, як громадянство, пенсії, забезпечення? Адже міліони українців працюють у інших державах, добувають алмази,

золото, сурму, нафту, газ. А Україна ж за все це має розраховуватися валютою. У який спосіб ми здобуємо кошти для Росії. Що ж мають українці на Півночі? Брак винагород для дітей, мізерну зарплату, за яку люди працюють при мінус 62 градусів за Цельсієм, у той час, як на «матеріку» заробітки у кілька разів перевищують північні з усіма накрутками, надбавками, коефіцієнтами...

На 12 січня 1989 року у Республіці Саха (Якутія) з 1 мільйона 94 тисяч 65 чоловік працювало і вийшло 77 тисяч 114 українців. Немає жодного з 33 районів, де б не працювали вихідці з України. В Якутську (всього 8579, в Нерюнгрі (всього) — 15498, в Мирному (алмази) — 3462, в Усть-Нісському району — 8803, в Оймяконському (на полюсі холоду) — 5201 — от скільки нас, українців.

Спробуйте, приміром, згадати, що ви українці, і побажати навістати рідної мови дітей. Ні газети, ні підручники, ні північні, ні казенні не знайдете. Немає і Нерюнгрі й української школи. І в сибірських містах українців, які мешкають в Якутії, Таве становлять як і інших регіонах Росії. Інших республік колишнього Союзу.

Про все це йшлося на конгресі українців. Я, особисто я усі, з ким спілкувався протягом тих днів, відчув організатора конгресу. Сподіваюся, що мати Україна робитиме все для того, щоб її діти, де б вони не мешкали, були захищені у своїх соціальних і громадянських правах.

Леонід НІКИТИЧЕНКО, робітник рудника «Садибіне» гірничо-збагачувального комбінату «Лідино-Восток», народний депутат Республіки Саха (Якутія).

«Постяшешся тілесно, постись духовно»

— Отче Анатолію, що ж означає піст у духовному житті людини?

— Піст освятив самим Ісусом Христом. 40 днів він постився в пустелі. Нині, на побутному рівні, піст сприймається як обмеження в їжі. Значення його ж не стільки в їжі, скільки в душі. Бо сказано в Писанні: поститься — поститься духовно. Тобто, ці 40 днів відведено людині для того, щоб більше заглибитися в душу, ніби допитатися на себе обому.

У Великий піст обмежуємо розваги, гуляння — духовний подвиг необхідний кожній людині. Відомі подвиги наших православних черниць — худонки, монахині — перед тим, як створити щось величне, помилитися й поститися. І такі люди, як Святі, тримають духовна музика. Веделла, Бортнянського, Березовського, переломать нам їхню енергію. Коли ти їхню відомо слухав, молитву, піст і подвиг.

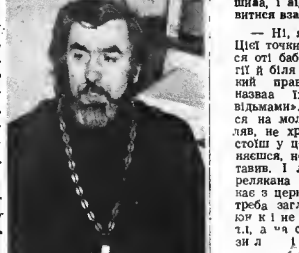
— А щодо дітей, хворих, немовлят, як бути, як їм утримуватися?

— Дітям дошкільного віку, хворим, матерям-году-

Крісло для гостя

Завтра — прощени неділя, останній день перед Великим 40-денним постом. Цього дня, за традицією православної церкви, християни просять прощення, примиряться один з одним. Щоб без злочин, з чистим душем увійти в піст, а потім і зустріти Пасху.

Мій співрозмовник — настоятель Київської Свято-Михайлівської церкви отче Анатолій.

валянням слід харчуватися так, як рекомендує лікар. Потім багато що в нас приходить на сповідь, каються, черква їх прощає.

— Чи можна вважати гріхом асцити під час Великої посту? Тим більше, що за графіком Палацу оздоровлення, молодий випадає розслабитися в останній день Великої посту?

— Коли до мене приходять молоді з таким запитанням, то я відповім: «Гріх призначити, будь ласка, розслабитися. А весілля гуляти після Пасхи».

Отче Анатолію, як сказати, що треба утримуватися

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

Виділили для вас крісло

ВИШУКАНИЙ СЕРВІС

забезпечити нам мале підприємство «СУРПІСІНТЕР-ВУР». Варто лише прийти на Вулвару Житомирську, 15 і без опису висується до списку компаній, які до Польщі чи Румунії — куди вам більше хочеться, візьмуть 30 долларів США і обидва паспорти («наші і закордонні»). Ви чекати розішлетесь за це і чекатимете на повідомлення про дату інструменту (карбоніт) і вас поведуть під час його проведення). Відкриття візи до вибраної вами країни та придбання квитків просто до базару — проблеми фірми.

Отже, ви чекаєте за повідомлення, не марнуючи часу (проблеми з товаром). Чекаєте, чекаєте... Потім телефонуйте до фірми, щоб по-

цінавитися досвіду своїх колег. Телефонувати треба не разів, а через два тижні після першого візиту. За тиждень після першого візиту вам повідомлять, що ваші документи кудись зникли, і почнуть авіальні переперевали від одного співробітника до іншого. Коли зрозумієте, що телефоні рідні не дає, — прихильте. Багато часу на візит не знадобиться: генеральний директор «Урбосервісу» дуже швидко пояснить вам, що не має наміру наткнути на бажання відшукати ваші документи чи болах, дозвучити кому-то справу. Причому зробить це у надзвичайно популярній формі. Долари вам, правда, повернуть — ще після

двох тижнів постійних прикмет. А паспорти... Не забувайте, шановні, що жодного підтвердження зачіпки «Урбосервісу» у вас немає, і коли ви їх здавали — ви розписувалися у книжці. Коли вам гроші повернуть — тек ви розписувалися. Тому не дивуйтеся, коли генеральний директор згадає фірму Янін. Олександрівич Надиринський, до якого ви трічі дозвонили і двічі приходили, скаже: «Я вас пам'ятаю!» Саме там він відповів Світлані Стуван, яка мала необережність спробувати спориастися послугами цієї надзвичайно дієвої фірми. Хочете повторити її досвід? Шляхистою дорогою!

Власна інформація «ГУ».

ПРИСТРАСТІ 3-ЗА СІРКОВОДИНО

Видухі чи не видухи Чорне море? Це питання добуло найбільше чеченців.

Тому фахівці Інституту океанології та руд організації, які займаються близькими проблемами, провели незначний експеримент. Було створено установку, яка повністю імітує стан сірководної зони у Чорному морі. Оглядіть різні порівнювання один з той самий експеримент — результат негативний.

Вчені пішли на порушення правил гри — у 3-х метрах збільшили потужність джерела сірководної. Дослідники як показали, що навіть за такої ситуації «мертва зона» не долатиме до поверхні, відповідно до справжнього масштабу, на 40 метрів. Потрібно тиснокоротке збільшення, але це вже — області фантастики.

Сьогодні максимальна концентрація сірководної у Чор-

Про що говорити —

— Пост Лукула — 3 год. 41 хв. за пеленгом 260 помічено спалах потужністю близько 500 метрів, заширили близько 1 морської милі.

І ця інформація фізично ретельно перевірили. За координатами на морській карті визначили потрібні точки. З'ясувалося, що на цих глибинах сірководно немає. Від Севастополю до його кордону — 70 кілометрів, від Сапторії — ще більше. Навірогідніше, під час землетрусу спалахнув природний газ. Це підтвердять і результати дослідів виробничого об'єднання «Чорноморнефтегаз».

Отже, не така страшна чорт, як його малюють...

Володимир КУКОВНИК, від Надійшло газети «Курортний Крым».

Ялта,

— Пост Лукула — 3 год. 41 хв. за пеленгом 260 помічено спалах потужністю близько 500 метрів, заширили близько 1 морської милі.

І ця інформація фізично ретельно перевірили. За координатами на морській карті визначили потрібні точки. З'ясувалося, що на цих глибинах сірководно немає. Від Севастополю до його кордону — 70 кілометрів, від Сапторії — ще більше. Навірогідніше, під час землетрусу спалахнув природний газ. Це підтвердять і результати дослідів виробничого об'єднання «Чорноморнефтегаз».

Отже, не така страшна чорт, як його малюють...

Володимир КУКОВНИК, від Надійшло газети «Курортний Крым».

Ялта,

Ялта,

Ялта,

Ялта,

Ялта,

МІЛІЦІЯ НЕ СТРАЙКУЄ

Супергерої чукчи про ніби окупацію території. Справа України та Білорусі Андрія Васильєва та Володимира Євров підписали угоду про співробітництво міліції обидвох країн. Подогода зазначає правові основи боротьби зі

бізнесу Міністерства України знато, інші на можна вирішити одразу. Тому сторонам угоджувати наслідки, які створюються в кожній економічній поведінці домогальств. Це стосується страйку, то його — як такою — не було. Правильно, міліції виконати і виконати на завадан, працювати, як працювали.

СТВОРЮЄТЬСЯ СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКИЙ ІНТЕРПОЛ

Вчора, 6 березня, у Чернівцях відбулися зустрічі між Україною та Білорусі Андрія Васильєва та Володимира Євров підписали угоду про співробітництво міліції обидвох країн. Подогода зазначає правові основи боротьби зі

злочинністю у нових умовах. Це вже третя подібна угода незалежної України. Дещо раніше були встановлені «дипломатичні відносини» з міліцією Білорусі та внутрішніми справами Угорщини та Росії.

СТЯШЕШЯ ТІЛЕСНО, ПОСТИСЬ ДУХОВНО»

Крісло для гостя

Завтра — прощана неділя, останній день перед Великим 40-денним постом. Цього дня, за традицією православної церкви, християни просять прощення, примиряються один з одним. Щоб без злоби, з чистою душею увійти в піст, а потім і зустріти Пасху.

Мій співрозмовник — настоятель Київської Свято-Манарієвської церкви отець Анатолій.

Вальніям слід харчуватися так, як рекомендують лікарі. Потім багато хто з них приходять на сповідь, каються, церква їх прощає.

— Чи можна вважати гріхом весілля під час Великого посту? Тим більше, що за графіком Палацу одруження, скажімо, молодим випадає

розписуватися в останній день Великого посту?

— Коли до мене приходять молоді з таким запитанням, то я відповідаю: «Раз призначили, будь ласка, розписуйтесь. А весілля гуляйте після Пасхи».

— Отче Анатолію, ви сказали, що треба утримуватися

від розваг. А от телевизор дарує Іх, так би мовити, щодня. Це що, диявольська машина, і від неї треба відмовитися взагалі?

— Ні, я б так не сказав. Цієї точки зору дотримуються оті бабусі, що біля релігії й біля церкви. Московський православний вісник назвав Іх «православним відьмами». Вони накидаються на молоді — так, мовляв, не хрестися, не так стоїш у церкві, не так кланяєшся, не туди свічку постави. І людина стоїть перелякана або й назавсім тікає з церкви. А тут у душу треба заглянути, може, цей юнкі не вміє свічку тримати, а чарівні в нього слізи...

Щодо телебачення, то я вважаю, що ми взагалі трохи перетворилися від баталій словесних, котрі нам показують щодня. Людям вже хочеться, щоб від слів до діла переходили...

Розмову веде
Людмила БАРАНЕВИЧ.
Київ.

На знімку: отець Анатолій.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Віт! 101

«ЩОСЬ У ВАС ТУТ НЕ ТА...»

Київському дитсадкові № 571 виповнилося 15 років.

Ви скажете: ну, мало якому дитсадкові стукнуло більше чи менше літ, чи це заслуговує на чимось увагу? В двомову разі — так! Бо чи багато ви бачили дитсадків, де є, скажімо, сауна і фітобар? А тут — є. А чи в кожному дитсадку є свій город з молодозем'ям, журавлем, а на тім городі кожна група має свою грядку, де вирощують люблені овочі і чирізи, як тут є дитяча художня майстерня, прозвана «українською хатою», в її хаті — зразки петриківського й носівського мистецтва й різні побутові речі з різних регіонів України. А ще — будуватися своїм кімнатам природи, а ще — театр, а ще — хор вихователів, який виступає разом з дітьми, і хвилюється при цьому не менше, ніж вони...

Звісно, дитсадкові дуже допомагає ВО «Спорт», де працюють батьки більшості малюнів. Але що тут могло б зробити навіть найбагатше підприємство, якщо не талановитий педагогічний дитсадковий А очолює його протягом усіх п'ятнадцяти років Людмила Михайлівна Сенгай, особистість енергійна й творча. І — авторитетна. Про її метод розповідають тале. Приходить Людмила Михайлівна в якусь групу й каже: «Щось у вас тут не так...». І йде собі. А група, зацікавлена таким поворотом сюжету, сидить і думає — що б його таке зробити? І — придумують і виходить знову «не так», але вже не просто «не так», а не так, як у всіх...

Світлана СЕРОВ.

Київ.

НАШІ СТУДЕНТИ В РОСІЇ

Українські студенти, вибрані з вибраних, навчаються не лише в Канаді, Франції, а й у Росії. І якщо з Гераардом Сорбонною все зрозуміло — тут чітко діють «прямі зв'язки», то з МДУ і МФТІ виникають останнім часом деякі проблеми. В тому числі й політичні.

Нещодавно група народних депутатів України, очолювана головою підкомісії з питань вищої освіти Юрієм Гнаткевичем, провела прямі переговори з Комітетом з питань науки і народної освіти Верховної Ради Російської Федерації, в ході яких з'ясувалися перспективи міждержавного освітнього співробітництва. Результатом офіційної зустрічі стало створення на рівні СНД Міжпарламентської комісії, яка виносуватиме консультативні функції, та міжурядової постійної діючої Конференції міністрів освіти і науки.

Що ж стосується «низів», то сьогоднішні студенти навчатимуться у вузах Росії й України, на тих же «старих» умовах. Нові ж абітурієнти матимуть право вступати до вищого навчального закладу сусідньої держави лише відповідно до встановлених урядом квот. Або... за власний кошт. Втім, всі нюанси останньої угоди передбачено узгодити між Україною і Росією до 20 березня.

Катерина БОРУШ.

Запишіть адресу

Київ, Пушкінська, 20,

магазин «Фюджі»

Ягі Хорунші, представник відомої японської фірми «Фюджі», і генеральний директор української фірми «Інфоспорт» Володимир Лашкул перерізали червону стрічку — і перед очима присутніх відкрилося диво. Міні-фотолабораторія фірми «Фюджі». Поки йшла презентація нового не тільки для Києва, а й для усієї України магазину, де продаватиметься (за карбованцями) кольорова плівка, спортивні товари, фотокореспонденти зняли багато кадрів і спеціалісти, які пройшли навчання у «Фюджі», не тільки проявили плівку, а й зробили фотографії на пам'ять.

— Це тільки перша ластівка, — подивився генеральний директор «Інфоспорту» Володимир Лашкул. — І

прилетіла вона до Києва не без допомоги голови Ленінського райвиконкому Анатолія Олександровича Селіванова. Якщо нам підуть на зустріч, то незабаром спільне підприємство «Фюджі-спорт» відкриє такі магазини з міні-фотолабораторіями у Львові, Донецьку, Одесі та Черкасах.

— Для нас важливо, щоб «Інфоспорт» робив діло, — сказав Ягі Хорунші. — Ми вважаємо, що Україна і її ділові люди будуть хорошими партнерами. Наша фірма входить у першу десятку провідних підприємств Японії, і ми раді, що вийшли на ринок України. А цей магазин має сучасний вигляд і повністю передає дух «Фюджі». Успіхів вам!

Сергій ЯРОСЛАВОВ.

Зустрічі

В гостях у Марії

— Як, ви не були у Марії? Ніколи? — щиро здивувався водій, коли ми наблизилися до села Маків, що у Дунаєвському районі. А мені здавалося, що її вся Україна знає. Принаймні, Хмельницька область. В усіх кутках, сюди, у Маків, відсвяткувати весілля або день народження йдуть з Кам'янець-Подільського та Дунаївців. Ой і смачно готує Марія. Треба обов'язково заїхати...

І наша машина звернула з шосе. Думав, що Марія — це одна з бабусь, які славетяться у нашій Україні вмінням виготовляти смаченьку горілочку і закусок до неї із огірками, часником і салом. А нас зустріла привітна жінка бальзаківського віку:

— Оце я і є Марія. Проходьте в гості... до «Вікторії». Виявляється, що Марія Малиновська — заводчиця виробництва комплексу «Вікторія». Вона провела нас зашпаними залами ресторану, а потім запросила до столу. Ні, не самотньою славетися Марія. Немає її у «Вікторії». А от смаченькі білі гриби, рибка на будь-який смак, млинці з маслянцем, салати різні — це вже майстерність Марії та її дівчат, які працюють на кухні.

А Марія розповіла, де збирає величезні білі гриби і де водиться у районі рибка, яку у «Вікторії» і смажать, і заливають, і коптять. Та не буду видавати усі Маріїні секрети. Звертайте з шосе Кам'янець-Подільський Хмельницький біля села Маків і запитайте, де знайти Марію. І тоді самі зрозумієте, чому саме сюди йдуть з навколишніх сіл і міст. Бо і М. Малиновська, і кухар Г. Луцук, і офіціантки О. Хмелюк та Л. Демидас вас не тільки нагодуватимуть смачними стравами, в якій зустрінуть радо. Як вміють це робити жінки в Україні.

Отже, жінкам — дяка, а всім — смачного!

Олександр ВОЛОДИМИРОВ.

На знімку: М. Малиновська (праворуч) з Н. Покрайнік.

Фото

Івана СУББОТІНА.
село Маків
Дунаєвського району
Хмельницької області

ШУКАНИЙ СЕРВІС

мале підприємство прийняти на роботу, 15 і до списку Полькуди вам зможуть 30 дві паспортизакордоннізнішється на повітрянаструкта-вас віз-проведен-до виб-та прид-сто до ба-фірми.

цікавитись долею своїх документів. Телефонувати треба не раніше, як через два тижні після першого візиту. Зв'язку після першого дзвінка вам повідомлять, що ваші документи кудись зникли, і почнуть звичайно переправляти від одного співробітника до іншого. Коли зрозумієте, що телефоном ради не двси, — приходьте. Багато часу на візит не знадобиться: генеральний директор «Укрбізнесу» дуже швидко пояснить вам, що не має навіть натяку на бажання відшукати ваші документи чи бодай доручити когось цю справу. Причому зробить це у надзвичайно популярній формі. Долари вам, правда, повернуть — ще після

двох тижнів постійних припинень. А паспорти... Не забувайте, шановні, що жодного підтвердження здачі вам паспортів співробітникам «Укрбізнесу» у вас немає. І коли ви їх здавали — ви розписувалися у кінці, і коли вам гроші повертали — теж ви розписувалися. Тому не дивуйтеся, коли генеральний директор загаданої фірми Яків Олександрович Надкрийничий, до якого ви тричі дзвонили і двічі приходили, скаже: «Я вас бачу вперше!» Саме так він відповів Світлані Ступак, яка мала необережність спробувати скористатися послугами цієї надзвичайно ділової фірми. Хочете повторити її досвід? Щасливої дороги!

Вільна інформація «ГУ».

ТРАСТІ 3-ЗА СІРКОВОДНЮ

Про що говорять

ному морі становить 13 міліграмів на літр. Це у тисячу разів менше, ніж потрібно для повного насичення і виходу з води у вигляді газу.

Скептиків ці дані навряд чи заспокоять. Вони можуть послатися на документ 1927 року, в якому говориться:

«У морі землетрус супроводжувався виникненням вогню».

— Пост Лукулла — 0 год. 42 хв. — став вогню тривалістю 5 секунд;

— Евпаторія — 2 год. 48 хв. — на морі виблиск вогню білого кольору;

— Севастополь — 3 год. 31 хв. — за пеленгом 255 спалах вогню висотою 500 м., завширшки 1,5 морської милі;

— Пост Лукулла — 3 год. 41 хв. — за пеленгом 260 помічено спалах вогню висотою близько 500 метрів, завширшки близько 1 морської милі».

І цю інформацію фахівці ретельно перевірили. За координатами на морській карті визначили потрібні точки. З'ясувалося, що на цих глибинах сірководню немає. Від Севастополя до його кордону — 70 кілометрів, від Евпаторії — ще більше. Найближче, під час землетрусу спалахнув природний газ. Це підтверджують і результати дослідів виробничого об'єднання «Чорноморнафтогаз».

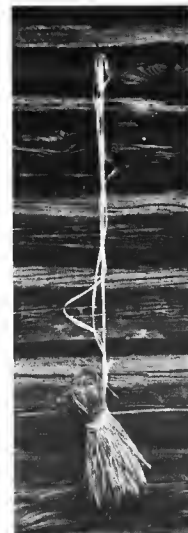
Отже, не такий страшний чорт, як його малюють...

Володимир КУКОВЯКІЙ,
зав. відділом газети
«Курортный Крым»
Ялта.

Наша родина

МАМА
КАЛИНА

...і знову забереґієна червоною квітчастою лоскотиною, колись немалою червоною калиною, і знову, коли підходжу

до неї, чутись мені мамині напугані голоси...

— Шмугу, сину, людець... Вір їм, роби для них добро. На добрі, сину, світ тримастесь...

Знову мучаюсь, гудючий про те, що не зробив, чогось для своєї мами, а значить, і для себе. Бо не уявляю собі без неї. Не робила майже нічого аби зберегти її життя.

Навстріча. А мій би виступив? Батька не стало, коли мені було два роки, і мама захоплювалася мені самі. Дуже скрутно малює їй На мамі, як і не можу мучуватися малому хлопцеві, швидко «горіла» червоний, не проминали нагоди завітати мої шкільні срунгувати перелазити те деревце. І не чув я ніколи з таких англійських музичних крику. Дитина, мабуть, а дитина. Тільки зітхала.

Старалася на свою інвалідську лямію, щоб я ходив зодягнений і взутий не гірше за інших дітей.

Радість у моєї мами була якась особлива. Сайла, мою ранену росу. Принимав, було, зі школи гарну оцінку, а для неї моя свята і хліб. Завічати з відомою культосвітні учениці, і вона горюла моего диплома до серця. Вступила до університету, то й зосім розчужилася.

До дрібниць тепер уже гадуться: материнська самоїдентичність, любов, ласка, і стосюється серця: а чи завжди я був до мами такий же «чужий», такий уважний, як вона до мене? Чи завжди віддавала їй тити...

А не завжди. Все кудись лопішав, все якось не вистачало часу за мородиною своїми особистими інтересами. Завічати б, дрібнички: не виконав прохання, лідівачина голос. Але який душевний болем потім відгукується і стави. Чому лише потім ми починаємо дорожити кожним поглядом, словом і жестом рідної долі людини?

Не один раз підходжу до калини, і завжди до горла підступає гіркий злусток. Прости мене, мамі!

Принимав би я зараз до своєї матері небо.

Немає до кого. Не барімося з ласкою до своїх матерій. Пешчовою до боти їм добрі! Доломи вони живи...

Володимир КОЗАК.
Мостиська
Львівської області.

Фото Богдана ПРИЙМАКА.

День народження

ЖІНОЧА
«КОНВЕРСІЯ»

Завдяки турботам агрофірми імені Макара Посміткого, успішно, переведено на «мирні рейси» кімнату половину одиного з військових гарнізонів іпопалік Одеси. Іпоки чиниючи, автори далі вдосконалюють обов'язку майстерності. Іхні дружини не вудькують — вони працюють у швейному цеху, спеціально створеному для їх агрофірми в селі Розп'яті.

— Хоч відстань до гарнізону й немала — 20 кілометрів, — каже голова агрофірми Валерій Титенко, — та на нашу пропозицію відгукнулося близько 80 жінок, багато з яких навіть мали дитини. Було побачи-

ли не стільки нашу, скільки свою вину.

Яку саме? По-перше, додатковий прибуток до основного бюджету (а він тут достатньо вагомий) — не зайвий, особливо тепер. По-друге, вирішується чимало проблем із забезпеченням сімей продовольством — агрофірма реалізує (причому значно дешевше, ніж на ринках) своїми працівниками все те, що виробляє. Нарешті, дити підтримують не в чотирьох стіпах, а серед ровесників у дитсадку в Розп'яті, де й умови чудові, й усе безплатно. А як, знаєте, вранці сюди та ввечері додому добиратися? Тут проблем немає — фірма викидає для цього спеціальні автобуси.

У виграш для дружин військовослужбовців ми, отже, переконані. А який сенс у «кліничній конверсії» має агрофірма? Достатньо сказати, що щех, де працюють приїжджачки, в іншійшому році планують випустити швейних виробів на мільйони карбованців. Важливо й отаке: у «пшів» сезони роботи — під час догляду за просянками культурами, збирання врожаю на городах і в саду — цех тимчасово приймає роботу, і всі його працівники дружно приїжджують до справ у полі, де о такій порі юнака пара робочих рун — на вагу золотого.

Залишається додати, що чоловічі офіцери теж не проти отакої «конверсії». Навіть стверджують, що в результаті стосюнок з дружинками стали в них куди серdecнішими.

Георгій ВОРОТНИК, власний кореспондент
«Голосу України»
Одеса.

«ЯК ЛЕГКО ВД ТОГО, ЩО ТВОРИШ ДОБРО!»

В Обухові, районному містечку, що недалеко від Києва, природа створила прекрасний ставок. Свого часу водилися тут риби, плавали красуні боді. Та люди перетворили його на велику лодиюну нму — з чіпів, «легкої» руки з усіх кінців міста почали звозити сміття і звалили на береги. Ставок замулювався, зникали риби, навіть місцеві качки не ризикували спуститися до води, якої заважилося сантиметрів за двадцять та й та чимось тхнула.

Природа мовчки зносила образи, мчала й люди, ні жили понад ставком, любив самі були не без трішки, тем живили соди іскляний неперіс з доруби. Чим усе не скінчилося б, відомо: ставок потихеньку зник би, йому засипали б, зверху щось побудували. Таких прикладів — скільки завгодно в нашій Україні.

Можливо, саме так і було б, якби не Надія Миколаївна Бондаренко, що живе по вулиці Пушкіна, якраз біля ставка. Не могла більше терпіти такої каргуні — почала обводити пороги районного начальства, просячи їхнього вказу, щоб вивести ставок, доводячи при цьому, що це було б пре-

расне місце відпочинку для обухівців. Та від неї скрізь відмакувалися, а дехто й загатай до кабінету не пускав.

Не даючись адоптом, жінка записалася коштам найбільш клякхих робітників, і ті бульдозером вилупили мід, підняли береги. Сама ж подала сметну, і люди більше не звозили сміття сміття. З того часу (а було це шістьмацять років тому) вона постійно стежить за ставком і всю свою пенсію віддає на очищення його від намулу, то на саджанці, щоб посадити дерева навколо ставка. Природа вже відвдячує. З цього води прибуло, заскисла вона на сонці чистими блискітками, і вже не тільки Надія Миколаївна виграє на мальовничому бері, щоб помилуватися красою.

Останнім чином у неї з'явилася бачина доруби з «зеленого світу». Зрозумівши безкорисливість її діл, Надія Миколаївну почало поважати навіть місцева начальство. Тепер уже, коли вона приходить з якимсь небулем проханням, її уважно вислуховують, чим можуть допомогти. Не може зрозуміти Надія Миколаївна, чому її зневажає го-

лова райвиконком, колишній перший секретар райкому партії Ременюк Микола Анаріювич. Не думав, і де свого кабінету, будучи на попередньому лоту, не пускав її і тепер. Та ще й невідомо чого лотрожу: моваля, нехай вона й близько до того ставка не підходить, бо то не її ставок. Вва-

За листом читача

ходить, як він був помийною нмуо — господаря не було, тепер же кожен хотів би бути його власником. Та ще люди мій, то й обгородив би його, щоб за кожний погляд люди гривески платили.

Тепер така й справді є на шо подивитися: попаростіся деревця, лави стоять — можна сісти й відпочити. Влітку це улюблене місце відпочинку і лодушки на ліжечку хопіються у водні всі, хто хоче. А два роки тому на березі ставка з'явилася кафе. Те жте потрібно людям, і всі було б гаразд, але помітила Надія Миколаївна, що над самою водою будують стіну яку. Кидається вона знову до райо-

ного начальства — ті й слухати не хочуть. Поїхала тоді до найвищого органу партії, розповідала все, і там її зрозуміли. Тільки після довгої з Києва будівельники виступили від води.

Завалася б, як чого не треба, хочеш, ставок, то умовимося, а й ралтом замулює лосердині ставка ще й отвірешся збортити. Знову наміля робітників, ті починають будувати, і отвірешся готувати. Потрібні місток, а де ж узятя місток для нього та місту? Зібрали наступного літа і гроші, і досвід мешканців Обухів, і досвід мешканців Обухів матимуть змогу відпочити на руковаторному острівці.

Слухаю Надію Миколаївну й думаю, сама ж не бовіла кошо хворя, а скільки в неї енергії й бажання щось робити для людей. Чи немов своїх потреб, щоб на них гроші траїти, а не платити за якіясь тини ставок?

— Чому нема, е, сміється. — Он шафу для одягу так і не

купила. Зберу гроші, а її то в магазин не привезли, то вже хтось інший купив, а я знову не встигла. Та й не багато чого, але скільки мені одній треба! Врешті, хіба це так важливо лоріяно з тми, що маю зупинити помийну життя ставку? Тепер уже всі кидаються захищати природу, а раніше? Хто хотів займатися маленькими дітьми та ставками, і скільки їх зникло з лица землі?

Я теж пригадала своє дитинство. Сиділа виходила на коровор малою ластункою і до цього часу лям'ята, з якого до жеребра була найсмішніша вода. Тепер їх немає. Ставали какашки мелоразі зникали все, і джерел, і пасовища, — в разам з ними зникло те таємниче, світле, що як музично, зв'язувало людину і природу...

«Тепер мене від стіву прогнали наш голова райвиконкому, вивести в акції до редакції Надія Миколаївна. — Він твердить, що я не маю права навіщо галукати на ставок. Але ж я вивчала його не тільки для себе, а ж не закрию його на змок, а хочу, щоб усі ці люди відпочивали на його берігах, щоб їм хоч трішечки було добре, а мені досить і дити того, що я зробила людям приємне».

Марія ДАВІДЕНКО.

ВЕСНИ І ЖІНКИ ВІЧНА ТАЄМНИЦЯ

Весна і світло від жінок
коти зійшлися під панелями
такі м'які й п'янік пастелі
з вербових котиків вінок
І враз з-під снігу почуття
струмком вина тремтля квітка
внесе до серця бозна-звідки
якесь нове й щемке буття
Бо ця весна така духмяна
немов жіноча голизна
стоїть і кличе — я весна
така роздмгнена і п'яна.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

ПА

Олена ТЕЛІГА

Так, буди у нас
лицарі абсурду
і власне та маса,
що ідею цих
лицарів обертала
в абсурд своєю
байдужістю до неї
і чинністю та
гермітичнім супроти
зорого. Тому-то
тих лицарів
абсурду буди у нас
не лише Гері
Базару і Круґа, а й
всіх інших, як
Шенкена,
Мікошівського,
Олена Паїкаса,
Франко і Лєся
Українка,
сучасників яких —
і то не темна маса,
а найбільше
оточення,
інтелігентні — або
не розумли їх
авторів, або
що було те «ірине-
кавто» музиканти і
касовісники
публіки, не могли
побутися своєю
любов'ю
психічки,

Партачі ж життя ображаються лише за себе і то там де ця образа принесе їм якусь користь, а не погіршити стосунків з потрібними людьми і їхнього матеріаль-

Вони як соняшник, хиллять своєю головою то в один, то в другий бік, залежно від того, в який саме бік падає сонце загальної олімпі! чи чинялось успіху і де саме можна витягнути максимум матеріальної користі для себе. Під час бурі, під час боротьби, під час гострого напруження двох сторін, коли невідомо кого чекає перемога, вони нездцедковано плутаються між одним і другим, качучи компліменти то одному, то другим, готові стати кожною хвилиною при боці все одно якого переможця, пома-

Річ зрозуміла, що люди такого типу не змогли зрозуміти Шевченка й інших

ПРО ГРОМАДЯНСЬКУ ОДВАГУ

Питання честі та її живого вітлення стояло в кожному суспільстві. Але кожен раз хтось мав його ставити так, щоб воно стояло і застерігало на перехресті доріг, вні обираємо. І кожен раз це слово, запозичене від частого вживання, треба реставрувати. У суспільстві, де інші верстви не залишили традиції культивування честі, треба це поняття виробляти, спираючись на шляхетні пориви молоді. А в суспільстві ідеологізованому, де такі заборони, як честь, стояли на перешкоді беззастережної готовності виконувати вказівки вождів, це поняття викоринювалося, особа перетворювалася на податливий матеріал. Нині доводиться це поняття знову сіяти — на лугах.

В ідеологічному жаргоні рясніли слова «героїзм», «відданість», «вірність». Але ці слова ні до чого не зобов'язували, бо за ними стояла проста слухняність. Одним з «ворожніх проявів» було громадянська одвага. Коли людина ставила сміливі запитання, нолі заявляла «ні» протн волі начальства, нолі, асулеч реч вимогам, ішла за голосом сумління та прилюдно називала речі своїми іменами — то це називали «ворожою вхватокою».

У суспільстві відбувалося штучний добір: сміливі й чесні були наперед приречені. Янби сьогодні вдатн книгу про людей, заверштованих за сміливе слово, за принципову моральну позицію і за відмову виконувати волю комуністичної партії з етичних мотивів, то ми мали б красиву й світлу історію України, налісану на тлі темної доби.

Але чому ми не маємо такої історії? Не тільки тому, що вже помиралн свідки. Може, ми не маємо такої історії, бо нам бракувало свідків, що були б на висоті тнх постатей, про які треба було свідчити. Більшовицьке право визнавало в політичних справах тільки свідків звинувачення. Свідок «за» сам леходив на лаву підсудних...

Але ж у пам'яті людей завжди залишається образ лицеря і юродивого — треба тільки, щоб ті люди носили в собі пам'ять про цей образ, щоб він не давав їм спокою, щоб їм хотілося говорити про нього.

Чому це так важливо? Говорити про мужність — це коюється мірою інспірувати мужність. Це розробляти тему і показувати поле

її дії. Це відсувати далі смугу духовного лінівстаа і занепаду, смугу споживацького матеріалізму, хащі дрібного егоїзму — відсувати і запалювати свічі.

Це робили завжди просвітлені духом піонери, ідеалісти і романтики, нещадки Дон Кіхота. Вони засвідчували і розширювали зону культури, відвойовану у стражів ночі. Вони вірили, що справжнє життя — тільки в цій світовій зоні, і вони творили це життя ціною офірного самоспалення.

Чомусь у нашій культурі спадають в око передусім проповідники на цих ролях — Ольга Кобилянська і Леся Українка. Вірною послідовницею Лесі Українки була Олена Теліга, поетка, розстрілана в Бабиному Яру 1942 року. Її дуже тріожжало литання, кинуте в глибоку нашу історію: де ж були ті, які могли залаювати тисячі свічок в «світлого» речю, біля якого вони стояли, і вони творили це життя ціною офірного самоспалення.

Задумуючись над питанням честі, над розбудженням громадянської одваги, над Шевченковим «Юродивим», ми прикладаємо все це до реалій нашого часу. Звичайно, заявити свою позицію в 1937 році, в 1967 році і в 1992 році — це речі дуже різні. Нині засвідчити будь-яку позицію нічого не важить. Але завжди важить з гідністю протистояти «подавляючій» більшості, з гідністю і совістію нагадати про обов'язок лояльності, зробити крок незгідний, але продиктований сумлінням. І це нині може бути і нелопулярний крок, спрямований проти політичної активності тих, що одважно беруться за «проблемн Криму», але не хочуть помити лідогн в своєму приміщенні і ніяк не можуть собі відмовити в палі тютюну. О справа з громадянською дагою така така, як з усіма цнотами: на ннх треба здобутись і за ннх треба латнати.

Подасмо фрагменти статті Олени Теліги «Партачі життя», де вона протиставляє «партачам життя» (до ннх «задохнує» і Володимир Винниченко за його мірнові оістичну концепцію «челі з зомою») — «майстрів життя», людей високої віри і конструктивного духу, до яких передусім належав Тарас Шевченко.

Євген СВЕРСТЮК.

залежною та блискучою думкою і гострим язиком жив у наш час і серед нашого суспільства, в додаток, коли тепер нема моди на хлопоманство і нема колишньої безжурної степової гостинності, які не раз змушували оточувати Шевченка бодай поверхневою увагою еліти. Можна уявити, як обминало б його багато людей, не знаючи, чи захоплюватися його товариством, чи боятися його, чи хвалити його твори, чи лаяти їх, а головне — коли і перед ким що казати, не ставлячи себе в прикре положення.

Адже ж Шевченко завжди був абсолютно невихований в очах багатьох зі свого оточення, людина, що завжди загострювала боротьбу з воротами свого народу, завжди билася з лихом і інших, що відмахувалися, хотіла втягати в цей бій. Одним словом — безперечно не був скромним і лагідним паном, побажанням в тактовному товаристві.

ЖИТТЯ

Адже ж, за словами його дослідника, деякі люди почували себе, перебуваючи в його товаристві, так, немов із запаленою свічкою в руках стояли в пороховім льоху. Так почувало б себе багато людей і тепер коло нього.

Наприклад, у Києві в 1846 році Шевченко був у домі одного пана, де перед кількома гостями читав свої подум'яні вірші, і то читав з чуттям і запалом.

Як пізніше той пан оповідав про це читання і про почування, які він мав тоді? Думаєте, що це було захоплення і схвилювання? Може, велика радість почути нові глибокі думки в прекрасній формі з уст самого пророка? Нічого подібного.

Ось якими були почування добродія, що тремтів за свій спокій.

«Я весь час дивився на двері, бо боявся, щоб хто-небудь сторонній не підслухав, і потну наказав льокаєві, щоб він прийшов і голосно сказав, що мене кличе генерал-губернатор. Льокай виконав це доручення. Гості, звичайно, поспішили розійтись. А з ними — хвала Богу — і Шевченко».

Цікомо натурально, що ті, для яких найважливішим був власний спокій і згода з усіма впливовими людьми, боялися стикатися з таким днматом. Недаремно той же дослідник стверджує, що серед численних прихильників і друзів Шевченка буквально ні один не дав йому ніколи ідейної підтримки. Йому співчували, його жаліли, дехто допомагав, але не було ні однієї людини, що принципово похвалала б сам Шевченків вчинок, взятий ним тон або тактику і позицію в боротьбі і не рхували б у даним разі його, Шевченка, за блудливу, неслухняною, овечкою.

Дивні відношення заіснували, по суті, між Шевченком і його оточенням. З недоліською силою перебрив Шевченко з ослаблених рук того оточення і взагалі з рук

цілого свого народу весь гнів, всю ненависть до ворога. Але в його творчих руках ці розкидані колісця, дрібні й заіржавілі стріли обернулися в таку тяжку і небезпечну зброю, що цієї зброї алякалися всі вороги, тому що вона була скерована проти них, а свої — тому, що він осмілювся витягнути на світ те, що у них лише переховувалося в замкнених кімнатах. Тому, що він кричав вогором від їх імені про те, про що вони могли лише шепотіти між собою, поглядаючи на двері. Одним словом, для них він був занадто небезпечним приятелем, який не лише пожалів їх, а почав і битися за них, щоправда сам, але вживаючи і їхню зброю, яку грізний ворог міг пізнати.

Тому ніхто до нього не писав з наляканих приятелів, коли він був на заслання в Кос-Аралський форті, тому він був таким самотнім у своїй столиці Києві, переїздом через неї у 1859 році, коли абсолютно ніхто з його численних адораторів не відвідав і не вшанував його, бо просто-таки боялися уви-

йти до цього льоху з динамітом із запаленими свічками підтримки і зрозуміння.

Чим же ризикували ті люди, коли б відвідали Шевченка? Смертю? Засланням? Тортурями? Нічого подібного. Лише кривим оком якогось зверхника чи впливового приятеля, догакою якогось перестрашеного вуйна й охолодженням кількох знайомих московських патріотів. У крайньому випадку, якимсь трусом і коротким арештом. І страх перед такими дрібницями зупинив людей, що розуміли всю велич і відвагу Шевченка, перед відданням належної пошани людині, що для свободи і щастя свого народу ризикувала весь час своїм життям.

Отже, чи може бути правдиве розуміння героїства без звичайної цивільної відваги? На це можна дати тільки одну відповідь. Ні, тн-сячу разів ні.

Що ж то є ця цивільна відвага, яка необхідна для триумфу будь-якої ідеї? Які її основні прикмети?

То є передусім вміння сказати «ні», коли від тебе вимагаються речі, протинні твоєї гідності і твоїм переконанням. Те вміння сказати «ні», про яке блискуче писав Донцов і за яке йому колись будуть ставити пам'ятники і влаштовувати ковчегі, але якого ніяк не хотіли зрозуміти.

То є вміння бути собою у всіх обставинах і перед людьми різних поглядів і різних становців, одверто маніфестувати і боронити свої власні переконання і людей, думки яких ти ділиш.

То є вміння підтримувати людей, яких ти шануєш, ризикуючи навіть з цього приводу різними неприємностями та охолодженням з боку інших. І то є, зрештою, вміння сказати в очі гірку правду тим, кому ця правда належить, а не шепотіти її по кутках іншим, нагороджуючи при зустрічі об'єкт своїх шепотів дружним поглядом і сердечним тиском руки.

Так, це відповідна ті, «що вчили, та», в той ниним словом могли вели. «вря-тку гід-я — це зви-ої, а бу-ваги, без-ий геро-і, не пу-в землю, насне, те-лів при-і, мусн-одверто: до поду-дильної-мусь за-днимоса-е до по-ПІГА

побачи-бути для-героїзму, «Бо не-ченка, а-сторіюї і в усіх-ро нього-ого осо-ваги, га-ти таку-оточени-ду, яку-шляхет-ача, до-з усіма-іх вій-орогами,

люди-чи, —-ко... Бо-мше, жа-й днви-окра-на це-н вважав-ою прав-те й ли-ом би-і з ве-

ого і не-не про-ку» його-цього-Бо це ж-побачи-чів жит-о, навіть-ованням, н бачат-безпосе-бути, —у Шев-внбачит-собі, бо-прошати-сь, маю-і в його-шляхет-» (Арак-повного-равдивої-ередусім

обража-і там, несе ім-не погір-рібними-атеріаль-

В С-Вечір не-Закривай-Завтра бу-Дай Боже-Мамко, Знов піш-— Так, мо-Завтра пр-— Мамко, — Мої р-Хіба не-Вчора ба-— Іх пог-— Мамо, — ...Спн,

Прошло-А може, і-пройде-і двадцят-і будем а-і цей, і-стронці-і ще чорт-Дню — 90 Хіросіма-Віки дит-онкодисп-кожного д-старіють-на одне ж-Триндцят-буть дзв-жахаючись-голомози-відобража-

Відгород-од цих го-від цього-фарватерн-

А ввєдн-де совіст-й вогнеми-

вже не ст-

І хай при-

хай — бу-ян треба,

лише свої-

Малої, ти-на власне-бо воля-зростає із-

Бо в в пуч-пройшла-умерла —

яке не зм-

Не знає р-в запряж-Лише дн-воно відд-...Любова-

аби не ст-а мій нер-бр

ДУХУ

духовного
цінного ма-
— відрі-

духом лю-
Дон
зовали за-
ночі. Во-
тіпний в
це життя

ють в го-
х — Опа-
кого послі-
вела, 1942
року, в гни-
отки запла-

на розпа-
Ше-
вело все
о, заневи-
році і на-
ні засади-
ні засади-
ратистоти
і совіс-

орудості,
успіху, не-
мелонуви-
прної ак-
за про-
підмо-
спра

ука, і за-
ука, і за-

чи Телігі
жк апер-
погоди-
остіс-
— рні і мон-
сіс напе-

СТОК.

Шевченко
сміхався,
келя, яку
шувало
але під
квіталося
віль пісок
і сухим і

о багатю
на плака-
ним і в
ізнавали
ни знає-
тів, юві-
док було
ікові по-
ітаємо у
рін стат-

і чини
і оціну
спад-
іскрес і
м, його
лас і б.

і слово
і слово
і слово
і слово
і слово

і слово
і слово
і слово
і слово
і слово

і слово
і слово
і слово
і слово
і слово

і слово
і слово
і слово
і слово
і слово

і слово
і слово
і слово
і слово
і слово

і слово
і слово
і слово
і слово
і слово

залежно та блискоую дум-
кою і гострим язиком жив у
наш час і серед нищого
суспільства, в поїзтах, коли
тепер нема моди на клопо-
макство і нема подільної
бескутної стенової гостини-
сті, ні не раз змушували
оточувати Шевченка бодяк
поверхнею увагою еліти.
Мовчки зупинити, як обминало
б його багато людей, не зна-
ючи, чи хвалять його твори,
чи лаять їх, в головах — ко-
ли і перед ним що казати,
не ставили себе в прикре
положення.

Адже ж Шевченко завжди
був абсолютно нехвилюваний
в очат багатьох зі свого оточен-
ня, людина, що завжди заго-
строювала боротьбу з ворога-
ми свого народу, завжди бо-
дилася з лихом і інших, що
відхилилися, хотіла втіати
в неї бід, Одним словом
— безперечно не був скром-
ним і лагідним впаком, бо-
жаючи за тактовною товари-
стві.

цілого свого народу весь
гнів, всю ненависть до воро-
га. Але в його творчих руках
ці розпалені колись, дрібні й
заірвані стилі об'єдналися
в таку тяжку і небесну
зброю, що ще ібара зляка-
лася всім ворогом, тому що
була сповнена протини
жизні, а свої — тому, що він
осмілювався витягати на світ,
що у них лише переку-
валася в замкненні кімнати
Тому, що він причав во-
рогам від їх імені про те, про
що вони могли лише шепоті-
ти між собою, подрадаючи
на двері. Одним словом, для
них він був завжди небез-
печним приятелем, але не
лише після IX, а потім і
б'ється до них, шпигував
сам, але якочаючи і їхню
зброю, яку грізний ворог міг
підняти.

Тому ніхто до нього не
писав з нахальними приятелі-
ми, ніби він був на засланні в
Кос-Алашанській фортеці, тому
він був таким самітним у
своїй столиці Києві, переїз-
дом через неї у 1859 році,
коли абсолютно ніхто з Ро-
ди численних апаратів не
відвідав і не вшарував його,
бо просто-таки боялися уві-

В ОБ'ЯМХ ВІЧНОСТІ

Лариса
НЕДИНА

ДИВНА ДРАМА

Розотпалити душу й невелика:
Іди й живи!
Подумаси, драме!
І що ти до того, що кі сл,
Ні бажання,
Ні волі,

Щоб прийти до там
Минув час, і вони ж
здавалися:
Дивись, ніби нічого й не
сталося!
А на була драма!
Спустошена,
Обрадена,
Смалювана...
А душа — те саме!

ЧОРНОВИЛЬСЬКА КОЛИСКОВА

Вечір невеликий наступив наші,
Заривав, мот кай, чотомлені очі.
Завтра буде день новий,
Дай боже, щоб був веселий.
— Мамко, а де наш тато?
Знес пішов у школу.
— Так, мот рідні, Сніт.
Завтра прийде аж додому.
— Мамко, завтра чого молочка.
Мот рідні, вороги нашої землі.
— Хіба вона не новорилася і мішу?
Вчора багато корів туди гнали, і нашу
Марішу...
— Іх погнали далеко-далеко, аж на край
землі.
— Мамко, солдати мали автомати, м'яути,
Марішу убито.
— ...Спи, синочку, пригориши нічню
сестрини.

— А підмо завтра купатися і рибу ловити
на річку!
— Ні, не можеш!діти, борони нас Боже.
Ісусе Христе, пошли Анною Чудотворця,
хай нам допоможе!
— Мамко ти знову лаяєш, сплюс солони,
хм у мене мров в вушні.
— О синочу Знон, тата! Я зараз, Приним
на подушку.
— Мамко, а у сестрині є носізка
прямо на простину.
— О, Боже! Візьми, сину, ваточку,
а тік доно — зустину.
Пригорніться ніжно, мамко,
і цього разу заживить нас, Боже,
Ісусе Христе, пошли Анною Чудотворця,
хай нам допоможе!
А я над маму поплачу, пісзую оповію,
Те мму допо стозам умию.

ТАВРОВАНІ

Прошло вже роки...
А жовка, й Вічність.
І пропадає на н'ї.
І адриває по н'ї.
І будам вихилити,
і цезі,
і строніт,
іше чортана-що.
Дино — навірно рівнишки:
90 Хіросім і Чорнобиль...
Віни дитячих відділень
оніодонсервіс
ногоного
старість
на одне життя.
Примайдирні
Б'ють дарила,
жовкозні,
жовкозні
відображені.

Кладовища норчаться,
примайди,
в н'їрті свої
трагидирнічкі.
Матри
винадуються з віном
попогони будиноків
не бруківки...
і блонні пташки
летять до Бога,
заливаючись криком:
— Ратуй!

ДОРОГА З НІЗВІДКИ В НІКУДИ

Р. Г.
На швейц з мого життя.
Тан не можна бунту.
Я ж тільки відірвалася
з швейцного минулого,
із забутих

СТИСНУТЕ СЕРЦЕ В КУЛАК

Вігдороди маме, Любоно,
од чини гонити, од лова чини,
від цього торгуння словом
фатерверніти не нових.
А хваляв не ту дорогу,
де соєвіс збоєніш причаїт,
Я вогненний слід мого
народу
аж не стирпався вічм.
І хай приходить —
перш, другі,
хай — булава і філім!
ні треба, не віджас
— в туга...
лише свободи не віждам.

на донорів йому нічим...
ношу своє серце
ношу своє слово
дитячий оклик «малюнок»
аріанкожує морне й біле
в м'яні
серце шрами береться
і на комуні нехеріхті
серця зліба
для проше
і бездомного собани
спово адрегатся
і неродісний шати
і неродісний шати
і неродісний шати
і неродісний шати

Малої, твоїй свободі
на зяєне ноби, чини і сміх,
бо кола усього народу
зростає із свободи малых.
Бо я в пугелі за Мойсєєм
норішав асі п'яли, трині я
умерла — я народилася
серце,
як не знаєс нагай.
Не знає рабства шпей,
не аміс
а запришті йти, хоч би чий.
Лиме для спільної моті
чому віддаєт весь безмір
серця.
...Любово, стьн при чини,
абн не сніблю йти чини,
а мій народ —
брат воно брата —

Дитячий оклик «малюнок»
аріанкожує морне й біле
в м'яні
той хто має ватаж на плечах
шумак найноршій шпини
Я і ти, і Вічність
наше прірава, де плече дити
і містичном нам
залеж натрену
те спільних сорочон
вмшнтя.
Посадила нас містичном
і грає,
а дитя аж зашлюсь
від плечу...
Чурєймо, Сірно, Верєєво —
а па пам'яті не мідило плачу.

Натаніка
ПОКЛАД

Свою зупину індию у прірау,
і ви ін колпась — душі свої,
нотоміст лоршорі шпини
в ір
у людей, у життя,
в солов'ї.
Тільки вірм, що все —
не дерево,
що озветься по той бін
пун —
і Вічність похити змимно,
ноли м доторманіт Дік...
Свободи жрці, мров
бланките,
де горда честь — над
всі снрбн...
Епоха нас бозмалою нині
під ногі тмної юрби.
Принимати нас — насолода,
і де лмше береться лють!
Те тільки змисл народа,
свою не змінюючи суті.
У вулиці многоликих нуртах
і на приймаєх при снічнєх
не вліпнати не на уттрах...
но іспрі палалих в очках...
Кінт.

Адже ж, за словами його
дослідника, дитини любили
своє, перебуваючи в його
товаристві, так, немов із
запаленою свічкою в руках
стоїли в порохомі люду.
Тим пошувало б себе багато
людей і тепер ноль його.

Наприкінці, у Києві в 1846
році Шевченко був у домі
одного пана, де перед кілько-
ма гостями читав свої по-
думи і вірші, і то читав з
чуттям і запалом.

Як пліснє той пан опо-
відав про те читання і про
почування, які він мав тоді?
Думайте, що те було захоп-
лення і схвилювання? Може,
велика радість почути нові
глибокі думки в прекрасній
формі з уст самого пророка?
Нічого подібного.

Ось яким було почування
добродія, що тремтів за свій
спокій.

«Я весь час дивився на
двері, бо боявся, щоб хто-
небудь, стоніючи не підсу-
хав, і потику наказав людо-
кає, щоб він прийшов і го-
лосно сказав, що мене чини
генерал-губернатор. Людо-
кає виконав це доручення, Гості,
зачинаючи, поспішали розій-
тися. А з ними хвала Бо-
гу!» — Шевченко.

Цілком натурально, що ті,
для яких найважливішим був
алясний спокій і згода з усі-
ма вишніми людьми, боя-
лися стикатися з таким чи-
нником. Недаремно той не
дослідник стверджує, що се-
ред чинних прихильників і
другів Шевченка бракувало
ні одні не дав йому ніколи
ідейної підтримки. Люду сль-
чували, його жаліли, декла-
мували, але не було ні
одної людини, що прихильно
похвалила б сам Шевчен-
ка. Він чинив, який ним то
або тактну і оціню в бо-
ротьбі і не ругали б в да-
ним разі його, Шевченка, за
будунок-несаудунок, ове-
чю.

Дивні відношення заєву-
вали, по суті, між Шевчен-
ком і його оточенням. З не-
людським силою переробив
Шевченко в ослаблених
злого оточення і взагалі з
руг

ята до цього люду з дина-
мізмом і запалом, і люди
мі підтримки і орузуння.
Чини же ризикували ті лю-
ди, коли б відхилили Шев-
ченка! Смертю? Засланням?
Торгунням? Нічого подоб-
ного. Лише кривим очом
якогось звернення чи виліво-
ного приятеля, догаую якогось
перестараного зухва і ко-
лодженника кількох знайомих
мнососновних патріотів.
У крайньому випадку, якимсь
трусом і коротким арештом.
І страх перед такими дріб-
ничними зухвалями, що
розуміли все велич і відва-
гу Шевченка, перед віддан-
ням належної дошми люди-
ні, що для свободи і щастя
сього народу ризикувала
весь час своїм життям.

Орже, чи може бути прав-
диве розуміння героєства
без зазначеної цивільної відва-
ги? На це можна дати ті-
льки одну відповідь. Ні, ти-
слиць разів ні.

Що ж то є ця цивільна
відвага, яку неохідна для
триумфу будь-якої ідеї? Як
її основи прикмети?

То є неруслим вміння
сказати «ні», коли від тебе
вимагають речі, протичні
твоїй гідності і твоїм пере-
конаванням. Те вміння
сказати «ні», про яке блискуче
писав Довженко і за яке йому
колись бовули ставити па-
м'ятник і влаштовувати
куєлі, але якого ніяк не
хотіли зрозуміти.

То є вміння бути собою у
всіх обставинах і перед
люди різних поглядів і
різних переконань, одержи-
ти і боронити свої
власні переконання і люде-
в, думки яких ти аліши.

То є вміння підтримувати
людей, яких ти шукаєш, ри-
зикуючи життя з цього при-
воду ривним неприємно-
стями і охолодженням з боку
нишків. І то є, протично,
вміння сказати в очі гірку
правду тим, кому ця правда
належить, а не шепотіти
її по хутих ішмих нагоро-
дуючи при зустрічі об'єкт
своїх шепотів дружинам по-
глядом і сердечним стиском
рук.

Жарт номер

Якщо хочеш зробити жарті
примієм, — скажи їй про це!
Володимир ПОЛІЩУК
Май. Сергій ФЕДЬКА
Кіровоград

ОЧІКУЮ ПОДАЛЬШИХ ВКАЗІВОК

— Справи сімейні

Здається, дорогенькі! Ти, певне, здогадаєшся, Маргарито, звернення «дорогенька», але ця під впливом придбаних для тебе за чотирі дні відрадинок дорожче покупок (за новими цінами).

Вмиюся, звичайно, три сторінки такої замовлення, з десяти. Тоніш, зараз уже з восьмью, бо дві сторінки я десь загубив. Здаєнка знову зустрічає зобов'язання купити замордованого сирю (3 кг), знову з списку не було. Чи то голландського, чи то швейцарського, з усього разів не російського.

Взагалі, наступного разу замовлення докладніше розписую. Бо як розписати, «смієм, «спрафіним, «франсі, а значенно, «звигну, що «френці, але як на третій день, як уже купив «Девітале. Чи «смієм, «спрафіним, «франсі, але як на третій день, як уже купив «Девітале. Чи «смієм, «спрафіним, «франсі, але як на третій день, як уже купив «Девітале.

Як ти і радяла, намагався аса брати без чарги. Як побачу карту, одразу покерую у зазоротний бік. Тому так багато астиг купити. Надвечір так спійняв торб та пакунки, що ланка за мити прийшовся. До того ж, маві тут шастить. Так, на митинний крам для тебе я натерпів на парфуми, а в гастрономі. Уважеш! Продавчиня прискаєсь я бродячий, що крам дуже митинний. Немається «Заварина. Я взяв побільше. Там же придбав наву. Та ще я «дука цінним продуктом» (так не коробиш нагасно) —

Березневі повідомлення

МАЛЕНЬКІ ХІТРОЦІ

Хоча ми з першого погляду здаємося не для інших видів новизни.

ЛІСТ ДО РЕДАКЦІ

У вашому останньому номері надруковано матеріал, у якому автор стверджує, що допустити грим І. Грим — це великий нонсенсус. Прикро за ваше видання, яке під виглядом гласності й демократизму так чуждо розуму і неперестійності і порнографію.

ЕКСТРА-МАЗЬ

Днями за допомогою міношукана контрпартиз вивели у підсвіті фільмового магазину «Телефонія» велику партію дивовижних кремлів. Інтересно, справжнього завадки тому, що кремлі були заради екстра-сенсиона А. Чуманом.

СВІТСКА ХРОНІКА

Не вартісні художники П. Мильового вибуху спав- ладив наведено наперед «Портрет незнабожним. Янієс Р. Грачовна впливає у «незнабожних» свою дружинку.

Кость ОЛЕГІВ.

Май. Олега СМАЛЯ.

Наш офіціоз

Звернення до «Куреня» чоловіків напередодні Восьмого березня

Браття-панове!

Наближається Восьме березня — жіночий день, що після розпаду СРСР нарізати став міжнародним. Хай там окремі сміятимуться, поділяються, що свято це антагда Клара Цеткін, він заглядати свою провину перед нашими жіноцями за те «песеле» життя, яке вона йому відорвала.

Насправді ми переносили, що свято Восьмого березня вигадали чоловіки.

Давайте поміркуємо. Чому в країні кобозь Америки, приміром, такого свята немає? І в джентельменській Англії немає? І в країні галівніччів чоловіків Франції — тажкоу? І навіть у напівберезняків Японії?

А тому, що ці країни відстають від нас принаймні роки на п'ятдесят. Ні, завіс річ, не в усьому. У дечому вони нас трошки випередили і тепер дють поради, як нам їх наздогнати.

Але а сфера, у якій ми далеко попереду. Це — емансипація. Вона у нас відбулася давно і поточною.

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

Справа в бо, чим займається американці у альянші від роботи час? Якщо запитати, що по матазних бігити не треба і т. д. Зовсім безпорадні за своїми правами! А якщо вона агазати не працює, бо чоловіки зарплата вистачає на всю багатодітну сім'ю разом з пичером і двома «Форбу» і зовсім безпорадні за своїми правами!

ЗІ СВЯТОМ, ДОСЛАДІ ЧОЛОВІКІ!

чоловіка гідність?

А ми тим часом, поборюючи звариений

ним борю, теоретизуємо. Мовляв, за

мість духовності — доводило сушілля еро-

тика. Пацукуюмо: який жак — жуди не

мільом, жини роздаються. У той час,

як у них просто немає ніякого виходу. Бо

як не маши у нас відлітати, тільки і лиша-

ється голою ходити. Приневаляти, так вигля-

дається пристойніше.

А ми, смілюючи заренни, волаємо: не

полюбство — рання жинка за кордон ан-

вонать. Справді! Вивонати, амазати і бу-

дуть вивонати. Поки ми дозволяємо, до-

ми такого життя тут не створимо, щоб не на-

шій жинці тільки тут, а тут — до нас!

Бо г-и що вся наша енергія у скупат-

турі пішла. Та самі, що ми, чоловіки, тра-

диційно жинкам присягаємо. Приміром,

«Жинка в аселем», «Жинка в аселем» з reso.

Вони від трактора «Беларусь», і як апо-

фео — премієсна дорожня Лавренті-

ліна, що розмажує металевим доробком на

дипломський курю.

А жинти тим часом зносили свої норек-

тики. І як би не сталося так, щоб нам з

вами, браття-панове, самим не довелося за-

емансипацію боротися.

От чому ми, чоловіки, свято Восьмого

березня так шунаємо. І ні до чого тут ре-

волюційні Клара, ні про черах і за ліа.

«Жинка в аселем», «Жинка в аселем» з reso.

Вони від трактора «Беларусь», і як апо-

фео — премієсна дорожня Лавренті-

ліна, що розмажує металевим доробком на

дипломський курю.

А жинти тим часом зносили свої норек-

тики. І як би не сталося так, щоб нам з

вами, браття-панове, самим не довелося за-

емансипацію боротися.

От чому ми, чоловіки, свято Восьмого

березня так шунаємо. І ні до чого тут ре-

волюційні Клара, ні про черах і за ліа.

«Жинка в аселем», «Жинка в аселем» з reso.

Вони від трактора «Беларусь», і як апо-

фео — премієсна дорожня Лавренті-

ліна, що розмажує металевим доробком на

дипломський курю.

А жинти тим часом зносили свої норек-

тики. І як би не сталося так, щоб нам з

вами, браття-панове, самим не довелося за-

емансипацію боротися.

От чому ми, чоловіки, свято Восьмого

березня так шунаємо. І ні до чого тут ре-

волюційні Клара, ні про черах і за ліа.

«Жинка в аселем», «Жинка в аселем» з reso.

Вони від трактора «Беларусь», і як апо-

фео — премієсна дорожня Лавренті-

ліна, що розмажує металевим доробком на

дипломський курю.

А жинти тим часом зносили свої норек-

тики. І як би не сталося так, щоб нам з

вами, браття-панове, самим не довелося за-

емансипацію боротися.

От чому ми, чоловіки, свято Восьмого

березня так шунаємо. І ні до чого тут ре-

волюційні Клара, ні про черах і за ліа.

«Жинка в аселем», «Жинка в аселем» з reso.

Вони від трактора «Беларусь», і як апо-

фео — премієсна дорожня Лавренті-

ліна, що розмажує металевим доробком на

дипломський курю.

А жинти тим часом зносили свої норек-

тики. І як би не сталося так, щоб нам з

вами, браття-панове, самим не довелося за-

емансипацію боротися.

От чому ми, чоловіки, свято Восьмого

березня так шунаємо. І ні до чого тут ре-

волюційні Клара, ні про черах і за ліа.

«Жинка в аселем», «Жинка в аселем» з reso.

Вони від трактора «Беларусь», і як апо-

фео — премієсна дорожня Лавренті-

ліна, що розмажує металевим доробком на

дипломський курю.

А жинти тим часом зносили свої норек-

тики. І як би не сталося так, щоб нам з

вами, браття-панове, самим не довелося за-

емансипацію боротися.

От чому ми, чоловіки, свято Восьмого

березня так шунаємо. І ні до чого тут ре-

волюційні Клара, ні про черах і за ліа.

«Жинка в аселем», «Жинка в аселем» з reso.

Вони від трактора «Беларусь», і як апо-

фео — премієсна дорожня Лавренті-

ліна, що розмажує металевим доробком на

дипломський курю.

А жинти тим часом зносили свої норек-

тики. І як би не сталося так, щоб нам з

вами, браття-панове, самим не довелося за-

емансипацію боротися.

От чому ми, чоловіки, свято Восьмого

березня так шунаємо. І ні до чого тут ре-

волюційні Клара, ні про черах і за ліа.

«Жинка в аселем», «Жинка в аселем» з reso.

Вони від трактора «Беларусь», і як апо-

фео — премієсна дорожня Лавренті-

ліна, що розмажує металевим доробком на

дипломський курю.

А жинти тим часом зносили свої норек-

тики. І як би не сталося так, щоб нам з

вами, браття-панове, самим не довелося за-

емансипацію боротися.

От чому ми, чоловіки, свято Восьмого

березня так шунаємо. І ні до чого тут ре-

волюційні Клара, ні про черах і за ліа.

«Жинка в аселем», «Жинка в аселем» з reso.

Вони від трактора «Беларусь», і як апо-

фео — премієсна дорожня Лавренті-

ліна, що розмажує металевим доробком на

дипломський курю.

А жинти тим часом зносили свої норек-

тики. І як би не сталося так, щоб нам з

вами, браття-панове, самим не довелося за-

емансипацію боротися.

От чому ми, чоловіки, свято Восьмого

березня так шунаємо. І ні до чого тут ре-

волюційні Клара, ні про черах і за ліа.

«Жинка в аселем», «Жинка в аселем» з reso.

Вони від трактора «Беларусь», і як апо-

фео — премієсна дорожня Лавренті-

ліна, що розмажує металевим доробком на

дипломський курю.

А жинти тим часом зносили свої норек-

тики. І як би не сталося так, щоб нам з

вами, браття-панове, самим не довелося за-

емансипацію боротися.

От чому ми, чоловіки, свято Восьмого

березня так шунаємо. І ні до чого тут ре-

волюційні Клара, ні про черах і за ліа.

«Жинка в аселем», «Жинка в аселем» з reso.

Вони від трактора «Беларусь», і як апо-

фео — премієсна дорожня Лавренті-

ліна, що розмажує металевим доробком на

дипломський курю.

А жинти тим часом зносили свої норек-

тики. І як би не сталося так, щоб нам з

вами, браття-панове, самим не довелося за-

емансипацію боротися.

От чому ми, чоловіки, свято Восьмого

березня так шунаємо. І ні до чого тут ре-

волюційні Клара, ні про черах і за ліа.

